

Ding, ding, ding. „Vážení cestujúci, prosím, nastúpte si do pristaveného vlaku – rýchlik Spišian smer Bratislava hlavná stanica.“ Tak toto bola veta, ktorá definitívne odštartovala náš výlet po úspešnej stretávke na popradskej stanici. Na tento výlet sme sa už veľmi dlho tešili, pretože v „Blave“ mnohé z nás ešte neboli. Prvýkrát sme šli s našou školou, respektíve s krúžkom Divadelníkov na výlet, na ktorom sme mohli aj prespať, zabaviť sa a tak trochu sa odreať od školy.

Pani profesorka nám povedala, že sa naučíme veľa nových vecí. Najprv sme sa naučili, čo je to „plúšť“ pri profesorkinnej predpovedi počasia. Inak, keby to niekto nevedel, tak je to zmes vody a snehu na zemi. Po takmer 5 hodinovej ceste únavnej, ale zábavnej, sme konečne dorazili. Keďže pred odchodom pani profesorka oznámila jej kolegyňa, podotýkam rodáčka z „Blavy“ schopná orientovať sa vo veľkom meste, že nás nebude môcť sprevádzať, ostala na nás sama. Na stanici sme si šli kúpiť lístky na trolejbus a hneď po 20 minútovej večernej ceste našou metropolou sme sa stratili. Síce sme vystúpili na správnej zastávke, ale nevedeli sme nájsť Hotel Plus. Za pomoci okoloidúcich sme zistili, že bol vlastne za rohom. Ubytovali sme sa. Boli sme rozdelení po tri do troch izieb a pani profesorka bola na samotke. Izby boli príjemné a útulné. Po tom, ako sme sa zabývali, chcela nám pani profesorka povedať plán na zajtra. Ale v súboji medzi ňou a televízorom o získanie našej pozornosti vyhral jednoznačne televízor. Konkrétne hudobná stanica Očko a skupina LMFO. Nakoniec sme sa šli umyť a spať.

Potom sme sa naučili, že pasta na umytie zubov nestačí. Po presnívaní noci, počas ktorej vychádzal z izieb len chrapot a hlavne smiech dvoch prváčok, sme vstávali o siedmej, hoci sme mali mať zraz až o deviatej. Dôvod? V každej izbe boli iba 2 zrkadlá. Dúfam, že mi rozumiete. Po raňajkách sme sa vybrali na autobus dúfajúc, že ide správne na zastávku SND, kde bola v pláne prehliadka tohto divadla. Pani sprievodkyňa Monika, mimochodom absolventka bábkového divadla, bola veľmi komunikatívna a hlavne nebola nudná. A veľmi odvážna. O chvíľku sa dozvieme, prečo. Porozprávala nám veľa zaujímavostí, ako napr.: čo taký herec má na starosti, čo všetko sa nachádza na pódiu, že na správne fungovanie divadelných pred-

stavení nie sú potrební len herci, ale aj technici, osvetľovači, maskéri, šepkári, režiséri, inšpicienti, garderobierky, atď... Prešli sme sály, zákulisia, všetky chodby, a dokonca z čoho sme doslova padali do kolien, stretli sme hercov. Mnohé z nás ich videli prvýkrát naživo a niektorých vďaka Monike aj v akcii. Prechádzali sme počas skúšky Diany Mórovej, ktorá bola od nás vzdialená asi 4 metre. Vyšli sme z dverí a pri výťahu sa objavil - Pán Herec - František Kovár a dokonca sme sa s ním mohli aj na chvíľku porozprávať. Bol to milý a vtipný pán. Dovolil nám odpotiť sa s ním. Počas rozhovoru s ním z rohu vyletel Ľuboš Kostelný, ktorý sa milo usmial a pozdravil. Všetky dievčatá sme boli unesené, vrátane pani profesorky. Zišli sme dolu schodmi a tam Božidara Turzonovová, ktorá uteká na skúšku a s úsmevom nám kýva. Potom nás zobrala pani sprievodkyňa tajne na skúšku predstavenia. Boli sme tam síce iba chvíľku, ale vidieť Róberta Rotha a Janu Olhovú v akcii stálo za to. Pri odchode sme prechádzali popri kaviarni pre hercov a pracovníkov divadla a tam sa na nás usmievala a zakývala na rozlúčku Zuzana Fialová. I keď sme celý čas túžili stretnúť Jána Koleníka alebo Tomáša Maštaliča, odchádzali sme s nadšením a s fotkou Maštalirovej šatne. Po skončení prehliadky sme mali pár hodín na nákupy a obed v Euroveí. Bolo na čase ísť do hotela, aby sme sa stihli pripraviť na večerné predstavenie v divadle Astorka. Tiež sme sa naučili, že vždy keď, niekam chceme ísť, musíme si nájsť spoje aj naspäť. Našťastie sme stretli veľmi milú

paniu, ktorá nám ukázala smer a zaviedla na správne miesto, z ktorého chodí trolejbus 204 na Bulharskú ulicu, kde sme boli ubytovaní. A o hodinku sme už vyfintené, stáli pripravené ísť do divadla. Keď sme vošli do divadla Astorka, mali sme zmiešané pocity. Nevedeli sme, čo máme čakať od divadelného predstavenia Kamene vo vreckách. Len čo sa stíšili svetlá a na pódiu prišli herci Boris Farkaš a Miroslav Noga, hneď sme pochopili, že ide o komédiu. Aj keď to celé predstavenie hrali iba oni dvaja, ani na minútku sme sa nenučili. Bolí úžasná. Dokázali sa vcítiť do hocijakej role dedka, ženy, chlapca, ba dokonca aj psa. Viem, že napäto čakáte na obsah, ale ten vám nepoviem. Radšej sa choďte osobne pozrieť na túto komédiu a nechajte sa prekvapiť.

Z divadla sme vychádzali s obdivom a dobrou náladou. Po večernej prechádzke Bratislavou sme sa vrátili na ubytovňu. Pani profesorka si šla ľahnúť a my sme sa ešte rozprávali v posteliach. Samozrejme, že nás nikto nesmel počuť.

Ráno sme sa naučili, že treba vždy chodiť včas. Takže dievčatá, ak vám ide vlak alebo autobus o pol hodinku a vy nemáte ešte vyžehlené vlasy, make up alebo špirálu, verte nám, v tej chvíli nie je dôležitá, ako vyzeráte.

Po príchode na bratislavskú stanicu nás čakala znova takmer 5 hodinová cesta domov do Popradu. Keď sme prišli na popradskú stanicu, náš výlet sa definitívne skončil. Ale zážitky - Bulharská ulica, trolejbus 204, Hotel Plus, SND, Astorka, herci a to nekonečné kupovanie polhodinových lístkov ostáva.

DiVADELNÍCI